

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ-CULTURALĂ
ORGAN OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARAD

APARE DUMINECA
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
ARAD, STR. EMINESCU 18

DIRECTOR:
Icon. Staur. Dr. GH. CIUHANDU

ABONAMENT
Pentru 1 an . . .
Pentru 6 luni . . .

Investitura P. Sf. Sale Dr. Vasile Stan Episcopul Maramurășului.

Cuvântarea P. Sf. Sale noului Episcop.

Sire,

Se împlinesc tocmai 203 ani, de când s'a stins în Maramurăș, cel din urmă Episcop ortodox. Cu moartea lui s'a rupt și ultimul zăgaz ce mai rezista acolo, proselitismul catolic. A urmat apoi o lungă perioadă de întunecime, când inima românească bătea tot mai încet, până la alipirea acestui pământ, atât de românesc, la sânul Mamei sale.

Dar n'a fost întotdeauna așa. Înalte vreme, Maramurășul, cuib de Voievozi români, cu toate prigoanele statului ungar catolicizat, cu toate răpirile și asupririle lacomilor principi calvini, și-a păstrat prin veacuri credința strămoșească și cu ea, ființa românească, topite, în cursul vremurilor, într'o singură simțire.

Din 14 mănăstiri ortodoxe de odinioară, numai în județul Maramurăș, șase au fost reședințe de Vlădici. Și din aceste cuiburi de credință a pornit lumina celor dintâi traduceri în limba română din cărțile sfinte, făcând începuturile vechii noastre literaturi bisericești.

Pe lângă prigoane și suferinți, și-a avut deci Maramurășul, descălecător de țări, și clipe de mărire, ce strălucesc în istoria românească, ca mândre sculpiri de soare printre norii cărunți de furtună. Spița neamului nostru, cu rădăcini vâjnoase în acest pământ a rezistat cu volnicile și viforului și momelilor, pentru că Ingerul său păzitor era sfânta lege străbună.

A rezistat până în clipa cea mai dramatică din viața Românilor transilvăneni.

Când, însă, Biserica Romei reușește să atragă la unire cu ea (1700) o parte a Românilor din fostul stat ungar, minunata unitate de simțire religioasă și românească, ce fusese, veacuri de-a rândul, talna cohesiunii și rezistenței sufletului românesc de pe platourile ardelene, se frânge. Se frânge însuși acest suflet.

În special, sârmanul Maramurăș românesc, cu moartea bătrânului Episcop Dosofteiu (1735), care rezistase eroic presiunii catolice, rămâne în bătaia tuturor influențelor străine și dușmăniilor politice, ce adorm, pe încetul, instinctul de viață românească și pregătesc prăbușirea.

Sire,

La glasul goanei vestitoare a întregirii neamului, Maramurășul Voevodal, ca și Făt Frumosul din

poveștile noastre, se deșteaptă din somnolența aducătoare de moarte, și-și caută puterile furate: Simțirea și legea românească.

Fericitul Părinte al Majestății Voastre l-a trezit simțirea românească dezrobindu-l, Majestății Voastre V'a fost dată de Fronia Cerească binecuvântata mentră de a-l înveșnici prin Iscălitura regească și vechea țărle, restatornicindu-i legea străbună în Episcopia Ortodoxă înviată a Maramurășului.

Sire,

Toată suflarea românească este îndreptățită să privească în această episcopie o nouă fortăreață a sufletului românesc la granița de miază-noapte a țării, un blindaj moral pentru siguranța acestei granițe. Socotesc, că această voință a fost de față la zămislirea ideli de a o înfăptui. Cel puțin în lumina cămăștii mele stăpânește cu deplină siguranță o astfel de convingere și din ea, îmi închinuesc, că trebuie să pornească multe îndatoriri episcopale, ce au să împodobească și rolul nesfârșit al erarhilor români, cari, din mila lui Dumnezeu, vor păstori biserica Maramurășului.

Drept acela, eu, smeritul episcop destinat să încep acest șir de slujitor al neamului și Bisericii sale, în slujba lui Hristos și al Majestății Voastre, voi năzui din toate puterile mele trupești și sufletești, să ridic în Maramurăș în slava ei de altădată, crucea ortodoxă, cu toată dragostea nesfârșită ce radiază din ea pentru lume. Și prin ea să abat privirile concetățenilor mei dela alte orizonturi, de peste granițe, spre inima țării, acolo unde pulsează cu vigoare viața românească, acolo unde de pe Tonul Regal, Majestatea Voastră priveghiați cu trează înțelepciune asupra popășirii și nestirbirii scumpului noastre patrii și unde I. P. S. S. Patriarhul românilor se roagă pentru pacea și bunăstarea sfântului nostru pământ românesc.

Primind din mâna Majestății Voastre cărja de Arhiepiscop al Maramurășului, fac legământ solemn în fața Majestății Voastre și a țării întregi, că voi păstori eparhia ce mi s'a încredințat, în adevărul acestor convingeri, totdeauna cu supunere nefățarnică și cu adânc devotament către Majestatea Voastră, către patria mea România și către sfânta Biserică dreptmăritoare întemeiată într'ansa.

Așa să-mi ajute Dumnezeu!

Să trăiți Sre în slavă și ferice!
Să trăiască Maria Sa Mihail Marele Voievod de
Alba-Iulia, întruparea nădejților noastre de viitor!
Să trăiască și să înflorească Dnastia Română!

Răspunsul M. S. Regelui

Prea Sfinția Ta,

Întărindu-te astăzi ca prim Episcop a reînflința
tel Episcopu a Maramurașului, îndeplinesc o plăcută
dator către Neam și Biserica strămoșească. Dumne-
zeul părinților noștri a hărăzit să fim chemați pentru
îndeplinirea acestel înalte și grele misiuni de întărire a
neamului nostru, în acest colț de țară, unde e a.ăta
nevoie de consolidare a elementului românesc.

Da, oștirea este chemată să apere granițele Pa-
triei prin jertfa de sânge. Biserica este în maiă a le
apăra prin întărirea sufletescă și puterea morală a
locuitorilor mării nași ai țării.

Eparhia ce ți-o încredințez astăzi, dându-ți cărja
episcopială, este un semn vădit că, în sufletul Meu de
Suveran și credincios al Bisericii noastre ortodoxe, am
grije deosebită pentru locuitorii acestor plaiuri istorice
ale Maramurașului.

Nu este o Eparhie bogată, ci una în care oame-
nii sunt siliți să muncească din greu pentru câștigarea
pâinei de toate zilele.

Iată o cauză și mai mare pentru care stabilitatea
unui înalt terar în acest colț de Țară, trebuie să bu-
cure sufletele oricărui Român.

Grija ce vet pune în chivernisirea eparhiei se în-
tinde peste cele sufletești și bisericesti asupra celor lu-
mești ale credincioșilor. Prea Sfinția Ta trebuie să fie
un stâlp al progresei economice și culturale ale regiunii.

Cu cât cinstea de a fi primul care se așază pe
scamul noii episcopii este mai mare, cu atât respon-
sabilitatea este mai grea, căci trebuind să pui temelii
cea nouă, de idria ei atârână tot viitorul spiritual și
moral al regiunii.

Prea Sfinția Ta,

Întemelirea unui Episcopat Românesc la granița
Țării are o înaltă însemnatate națională, este o nouă
piatră de hotar, este o hărăitoare afirmare a drepturilor
noastre etnice, este o puternică statornicire a neștirbi-
rei fruntării noastre.

Răsfoind filele îngălbenite ale cronicelor noastre
vedem, că ori și când au existat zvâcniri de redestabilare
națională, s'au făcut storfări de reînfunțare a acestei
eparhii.

În 1391, Voievodul Balce cere la Constantinopol
drepturi de Exorh pentru ținuturile Maramurașului, Sa-
lajului, Arva Ugoșea, Bereg, Ccele și Unguroș în fo-
losul Egumenului Mănăstirii Sfântului Mihail din Perle.

În 1600, Mihail Vișcucul așază pe Egumenul Tis-
monei ca Episcop de Mureș și Maramureș.

Acestea au fost doar lăudabile încercări trecătoare.
Azi, când România este statornică pentru totdeauna
în marginele ei firești și veșnice, azi, când toată su-
flarea românească, se străduiește să renască o țară re-
înviată, această eparhie se înfunțează pentru totdeauna.

Iată una din tâlmăcirile odâncii ale istoriei.

La renașterea Maramurașului episcopul ai fost
chemat Prea Sfinția Ta, fiu al Munților Apaseni —
născut în munți din în M Transilvaniei — ești che-
mat să pășorști în munții dela marginea ei — cu-
noști deci oamenii de munte, obiceiurile lor, nevoile lor,
durerile lor. Aceasta este o primă cheazăște. Studiile ce

le ai făcut, fie în țară, fie peste graniță, și lunga ca-
rieră de discipol, prin care ai avut în timpuri de răstăp
să pregătești sufletele tineretului neamului, este a doua.

Prea Sfinția Ta,

Pornești acum cu acest tolg păstoresc, care și
l-am încredințat, pornești pe drum de munte, deci pe
un drum pe care te ridică.

Aceasta să fie un semn îmbucurător că tot în r'o
îndăptare sa fie viitorul eparhiei și al Maramurașului.

Să te binecuvinteze Cel Atotputernic în înalta mi-
sune sufletească și națională însoțit de toate urările
Mele pentru Prea Sfinția Ta și de toată dragostea
Mea pentru locuitorii eparhiei.

De Anul Nou.

De Pr. A. Cuzneșov

„Poruncă nouă dau vouă:
ca să vă iubiți unul pe altul”.
(Ioan 13,34.)

Această poruncă despre dragostea reci-
procă este nouă și pentru zilele noastre. Este
nouă pentru noi, pentru că nu o cunoaștem,
aiții au uitat-o, nu o urmează, au lăsat-o. Deci,
nu e fără folos pentru noi, pentru sufletele
noastre, ca la începutul Anului Nou în viața
noastră să medităm asupra poruncii de iubire
reciprocă, să ne iubim unul pe altul.

Noi între noi suntem cele mai apropiate
ființe, cele mai asemănătoare una cu alta. Pen-
trucă suntem creați după un singur chip, după
o singură asemănare: după chipul și asemă-
narea lui Dumnezeu. Toți suntem răscumpărați
cu Sângele Domnului și Dumnezeuului nostru
Iisus Hristos, toți suntem mădulările unui ace-
luiași trup, suntem copiii aceluiși tată și mamă.

Toate acestea, le auzi, oare, tu celce ești
gata să iai ulla bucală dela gura aproapei
tău? Auzi tu acest adevăr nou pentru tine?
Tu vrei să iai, sau chiar ai luat deja, dela
ființa cea mai apropiată de tine, dela cea mai
asemănătoare cu tine? Oare, acela este o fi-
ință necuvântătoare, ca tu să-ți permiți atâta
neomenie față de el? Dar până și cu ființele
necuvântătoare, se cuvîne să ne purtăm bine.
„Dreptul are milă de viața dobitoacelor” (Pil-
de 12,10). Iar tu nici față de om — fratele tău —
n'ai milă? Ești nemilos cu el, ești crud față
de el. După o astfel de atitudine a ta, te mai
socotești om? Da, ești om; dar fără inimă,
fără suflet. Ești om pierdut.

Auzi tu, celce nu dorești binele deaproa-
pelui tău, care nu ajuți pe celce se află în
năcaz, care râvnești și răpești dela cel slab?
Auzi tu această poruncă, nouă pentru tine?
Iată, Dumnezeu Tatăl, în dragostea Sa cea
mare față de el, n'a cruțat nici pe Fiul Său

și l-a trimis la moarte pentru tine. Iar Fiul pentru mântuirea lui și a vărsat scump sângele Său și și-a dat viața Sa, pentru tine.

Nedreptatea ta o rabdă altul, din cauza ta el suferă. Și tu nu vezi? Nu simți?

După toate acestea ești om? Nu! Tu nu faci parte din creație, nu ești om.

Membrii aceluiaș organism trăesc în perfectă armonie, împărțindu-și bucuriile și durerile.

Când te doare mâna, organismul întreg resimte durerea aceasta; iar la suferința și durerea de aproapele tău, care este părțică din creație, tu, creștine, ești nepăsător. Te întreb, din nou: Ești tu om?

Astfel dacă nu ne vom iubi unul pe altul, dacă vom uita, nu vom urma porunca aceasta, atunci nu rămâne în noi nimic, nu numai creștinesc, ci nici omenesc. Dacă nu vom dori binele, dacă nu vom ajuta și ceda unul altuia, atunci suntem nu numai răi creștini, ci și oameni răi.

Deci, sub scutul acestei porunci — „să iubim unii pe alții” — pășim spre acest An Nou. Și să nu uităm, că tot ceea ce cugetăm, vorbim, sau facem spre paguba aproapele nostru, e spre vecinica noastră pierzare. Năcăjind, asuprind și nedreptățind pe altul, ne pregătim osânda noastră proprie.

Din fața altarului

Meditație de Pr. Teofan Herbeiu

„Mila și adevărul s'au întâmpinat; Dreptatea și pacea s'au sărutat. Adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din cerea privit. (Ps. 84 v. 12).”

Slujind Domnului, repetăm adesea cu glas smerit, această profeție în care ni se arată care trebuie să fie raportul dintre Dumnezeu și om, când sufletul omului e clădit pe temelie de Nemurire, Milă, Adevăr, Dreptate și Pace.

Zis-a profetul în inima sa: „Cu adevărat ești Dumnezeul cel ascuns”. Dar cu convingerea, că El există și în admirația față de lucrările mâinilor Sale, cari îi vestesc țaria, le spunea. Fiindu-ne arătată mărirea lui Dumnezeu, prin graiul cerurilor, cari ne spun adevărurile eterne, noi prin intruparea Fiului Său, am dobândit și legea eternă divină. În această lege sunt unite toate raporturile necesare între Dumnezeu și om, precum și toate raporturile create și posibile, sau cari se pot crea. Fost-a vădită prin venirea Mântuitorului puterea lui Dumnezeu. Ceea ce profeții vestesc cu secole înainte, se realizează. Din mila față de turma risipită din lipsa de adevărat păstor, primit-a Domnul chip de rob. Și ca s'o ridice la viață, jertfitu S-a Cel fără de păcat. Cu venirea Sa, darurile cerului primesc adevăratul sens. Și tot ce părea milă și adevăr, dreptate și pace, doveditu s-au simple forme de exploatare, incapabile a mântui sufletul.

Două lucruri aveau să fie schimbate, anume ordinea morală, care se referă la sufletul omului și ordinea socială. Atunci când Domnul Iisus apare primadată între oameni, avea să se prezinte în numele Tatălui. Schimbarea sufletului și înălțarea lui până la cele mai desăvârșite virtuți, cere timp și o proprie conlucrare a omului. Iar întemeierea unei societăți văzute, inzestrată cu însușiri ca: unitatea, universalitatea, stabilitatea și sfințenia, cere un timp și mai îndelungat; și mai cere conlucrarea unei mulțimi de oameni de toate vârstele, și din toate locurile. Puterea lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos a întemeiat această societate, întru care noi suntem rânduiți ca și continuatori ai transmiterii Harului divin. În fața acestei puteri nu există libertate, care ar putea fi respectată, ci cuprins în vraja puterii Dumnezeiești, simți o imensă energie, căreia te supui imediat, căci ea vestește, oricărui om care nu se teme a se întâlni cu Dumnezeu, pe Stăpânul Cerului și al pământului. În acest act divin este propriu faptul, că celor ce vreau să-l primească, nu li se cere nici studiu, nici știință și nici un fel de pregătire, care costă timp sau distincție: li se cere numai bunăcredință.

În contra acestei energii, câștigată prin Taina Dumnezeiească, necredinciosul stă desarmat, căci n'are altă armă decât tăcerea. El va trebui să tacă, atunci când aude cum strigă cel drept: „Mâna lui Dumnezeu lucrează aci”. Noi zicem că s'a petrecut o minune, că Dumnezeu Și-a exercitat puterea asupra naturii, Și-a manifestat prezența între oameni.

Toți să ne dăm seama că mobilul multor minuni suntem noi preoții, pe cari Duhul Sfânt ne-a pus să întărim turma lui Hristos!

Din înaltul Cerului — cu rugămintea de a nu oprim pentru păcatele noastre Darul Sfântului Duh — împorâm, în aer de tămâie, pe raze de credință, și în mireasmă de increzătoare speranță, puterea lui Dumnezeu — minunea —, care să ne aducă Mila, pacea și Dreptatea.

Din pământ a răsărit minunea mântuirii. Prin împărțirea pâinii și a vinului se naște minunea împăcării. „Aceasta s'o faceți întru pomenirea Mea”. Atât ne este rostul în viață. Robi ai păcatului, aducem jertfe pentru păcatele noastre, cât și pentru ale poporului, ca, prin această împreună conlucrare, să trecem mai ușor momentele din viață, identice cu acelea din grădina Ghetsimani.

În dorul de a pași pe urmele Lui, vom fi siguri. Ingenunchiați, îi vom zice: „În Tine și prin tine suntem, ceea ce suntem”.

Baptismul se mișcă iarăși

Gazetele din Capitală ne aduc o știre, ce nici nu ne prea surprinde. „Alianța mondială baptistă” dă un nou asalt pentru recunoașterea sectei baptiste cu titlu de „Cult”. Adică se cere o situație de perfectă egalitate cu cultele istorice ale țării, cari c-o puțin au o tradiție pe pământul românesc de astăzi, în vreme ce baptismul e o infiripare, d'ab'a de câteva decenii, și aceea strezorată printre Români dela frontiera apuseană prin meșteșugurile polit cel meschine ugarști, și nici decât ca o necesitate simțită, atunci ori azi, de sufletul românesc, ori de acord cu vr'o necesitate a Statului român.

Dincoatră!

De altfel, noi am mai scris în coloanele noastre,

din anul trecut, pe tema aceasta. Așa că, astăzi, aproape nimic n'ăm avea de adăugat, decât revolta sufletului românesc împotriva acestei noi uneltiri viclene ce ne vine de peste frontieră.

Dăm numai o caracterizare a baptilismului, foarte reușită, pe care o împrumutăm din ziarul „România” (11 Dec.) tocmai în legătură cu asaltul baptist împotriva frontierei noastre.

„Fiecare episcopie își are specificul ei, cea a Aradului poartă în cuprinsul ei moștenirea unei lupte de principii și de practică confesională. Baptilismul unguresc din epoca maghiară lucra cu succes în aceste părți. Mulți români de ai noștri, din ce motive, nu înțelegem, și-au părăsit legea strămoșească și au trecut la baptilismul unguresc. Pe atunci era o singură comunitate baptistă în toată Ungaria, cu centrul în Buda Pesta și cu filiale mai ales în românimea dinspre partea de apus de azi a țării.

„Prin baptilism se pune în față două concepții creștine: cea ortodoxă orientală, hierică și chiriarhică, tradițională și ecumenică, rituală și canonică — și cea radicală protestantă: baptilismul, cea fără harul chiriarhic, fără tradiție și ritual liturgic, fără canon și fără ecumenicitate, fără simbol și datină, fără sfinți și icoane, fără semnul creștinismului apostolic: Crucea.

„Una, — concepția răsăriteană, — caută să țină dreapta credință ortodoxă română — așa cum a crescut ea pe acest pământ înflorit al României prea frumoase, așa cum s'a înviorat ea fără încetare din apele ecumenicității orientale, înfățișându-se ca o conștiință religioasă colectivă ortodoxă română, cu valoare, nu atât în individul trecător, dar în sfântul Pătritor al credinței totale strămoșești.

„Cealaltă concepție radicală protestantă, baptilismul, caută să individualizeze conștiința creștină, să o reducă la o acțiune religioasă subiectivă concentrată în jurul unui singur izvor de alimentare: Biblia și în special noul Testament.

O simplificare și o uniformizare până la cea mai simplă expresie, până la o dislocare din specificul atât de bogat în coloratură de tradiții și de datini, de variație și de creație artistică, muzicală, arhitectonică și picturală, gloria de totdeauna a marilor biserici bizantine orientale și catolice medievale. Iată calea pe care merge o concepție creștină radicală, ca baptilismul.

„Clonirea dintre aceste concepții are caracter istoric medieval. La noi este localizată mai mult în Eparhia Aradului, — ca o moștenire dela fostul stat unguresc, cu tendințe de difuzare în tot organismul bisericii ortodoxe,

„Dar aci se găsește pe scaunul episcopal un episcop care-și dă seama de acest proces istoric de care nu a scăpat nici biserica romano-catolică:

„Experiența acestei biserici, care a știut și știe așa de bine să fie stăpână pe conștiința credinciosului catolic, înlăuntrul sufletului cărui se da lupta de cucerire a conștiinței și de valori fiecare a creștinismului, va fi calea de urmat.

„Noi, ortodocșii avem însă în plus avantajul că reprezentăm o concepție creștină în care se păstrează echilibrul și armonia dintre autoritatea religioasă din afară și libertatea de colaborare interioară subiectivă a credinciosului ortodox — ne găsim cu alte cuvinte la mijlocul extremelor catolice și protestante.

P. S. Andrei Magieru al Aradului experimentează o pedagogie creștină ortodoxă pentru menținerea a-

cestul echilibru în punctul în care protestantismul radical sub forma baptilismului dispută temelile ierarhico-istorice ale ortodoxiei.”

Cel ce scrie cele de mai sus, este d. T. P. Păcescu, teolog, inspector general în Ministerul Cultelor și efor al Bisericii ort. române.

D-Sa întrunește toate condițiile unei drepte judecăți în cauză, ca și pentru a i se respecta cuvântul spus în largul publicității românești despre rătăcirea, în sine, baptilismului, și despre primejdia lui în raport cu viața românească și Statul român.

Citind cele de mai sus, suntem bucuroși să știm, că Sfântul Sinod, cărui l-a fost transpusă de Ministeriu memoriul „Alianței mondiale baptiste”, a hotărât să lămurească opinia publică despre intențiile acestei secte, ca și despre mijloacele de care ea se servește.

Noi, cei dela această frontieră, îl cunoaștem prea bine pe acești sectari și apucăturile șefilor lor; și numai ne mirăm de răbdarea, de sus și de jos, față de acești rătăciți, cari se despart de noi așa de ușor și se leagă de orice „Vântură-țară”.

Dar ne mai mirăm, mai ales, de Stăpânirea, care i-a purtat așa zicând în brațe, până aci.

Și ne vom mira și mai mult acum, dacă s'ar întâmpla — aceea ce nu vrem să credem — ca „Alianța” să răzbească în România, *sporind prăpastiile sufletesti din sinul poporului român, tocmai acum când s'au găsit și pus în lucrare metode de înfrângerea spiritului de desbinare în politică și în viața socială a noastră.*

Sau, poate, domeniul spiritual-moral românesc să merite mai puțină grijă de apărare pentru stăpânirea românească?

Ne îngrozim și numai la gândul unei asemenea eventualități!

De aceea, căpeteniile baptiste, cari ne asediază — pe noi cei cu un trecut aproape bimilenar de Creștinism — ar trebui îndrumate la popoarele păgâne, să propovăduiască acolo, dacă au prisos de răvnă și de mijloace. Iar nouă să ne dele pace!

Poporul românesc dela frontiera vestică ar putea găsi prilejul și formele unui protest după cuviință.

Text biblic pentru Straja Țării (la ridicarea pavilionului)

— Pentru Străjerii cursului secundar —

de Preot Petru Bogdan.

„La mânie, nu păcătuiești; soarele să nu apună întru mânia voastră” (Efes. 4. 26)

Dragi Străjeri,

Vă pun o întrebare. Voi, care-l vedeți cu ochii sufletesti pe Iisus în biserică; voi, care cunoașteți dela Religie viața pământească a băndului Mântuitor — vi-l amintiți altcum decât senin, cu fața luminată de o neafârșită bunătate și cu o uriașă putere de lertare în ochii săi? Nu. Iisus Cristos a fost și este bunătatea întrupată.

Doar o singură dată l-am văzut mânios cu biciu de funii izgonind pe vânzătorii din templu. Insa aceea nu era o mânie josnică, pornită din ură, ci o mânie sfântă și dreaptă, pornită din dragoste și răvnă față de Dumnezeu.

Aceasta este singura mână permisă, despre care zice Apostolul: „Mâniați-vă și nu greșiți”. Adecă singura voastră mână să fie contra păcatului, contra satanei. Acesta este mânia sfântă, mânia lui Iisus.

Dragi Străjeri,

Ceeace vreau eu să scot din inima voastră este obiceiul urât al mâinii pornite din dușmănie: aceasta este păcat. Ea trebuie să facă loc iertării și dragostei. Iertarea și dragostea creștină sunt leacul acestui păcat al mâinii.

Iertând pe cei ce ne-au greșit călcăm pe urmele lui Iisus care a iertat un ocean de păcate omenești prin cele câteva cuvinte rostite pe cruce pentru cei ce le-au răstignit: „Părinte iartă-le lor, că nu știu ce fac”. (Lc. 23₃₄).

Deci, cum să nu luăm la inimă iertarea? Cum să nu lăpădăm mânia?!

Mânia aduce mult rău, și nici nu stă bine unui străjer, așa cum nu e frumoasă furtuna ce acopere cu nori întunecoși seninul cerului. Un străjer cu fața întunecată de mânie este neplăcut și colegilor săi.

Amintiți-vă, numai, că fața lui Cain s'a posomorât și s'a întunecat de mânie înainte de a-l ucide pe fratele său Avel. Mânia l-a făcut pe Cain ucigaș de frate. Mânia l-a făcut pe puternicul Samson să sgarue stâlpii casei și s'o dărâme peste dușmanii lui, murind împreună cu ei. În mânia lui și-a pierdut însuși viața.

Străjeri,

Se apropie timpul când vă veți mărturisi și cumineca. Lăsați laoparte cearta și mânia. Ați văzut cât rău aduce. Un străjer adevărat nu ține mîntă răul. Nu uitați că Iisus ne poruncește să dăm cu pâine în ceice aruncă în noi cu pietre. Impăcați-vă unul cu altul. „Iertați și vi se va ierta” (Lc. 6₂₇). Încă de azi luați hotărârea ca soarele să nu apună întru mânia voastră.

Amin.

Prin Tine...

De Pr. Teodor Sărac—Bihor

Prin Tine,
Divine,
Primiți toți
Iertarea.
Cărarea
Ușor poți
Să ni-o'ndrepti
Spre bine.

Ca ghița,
Ni-e viața,
De rece.
Intr'una,
Cununa
Ei, trece.

Credința,
Speranța

In Tine,
Stăpâne,
Sunt puse.

Iisuse,
Mă scapă
Din toată
Durerea.

Iubirea
Din Ceruri
M'adapă.

De-apăruri,
Mă iartă,

Cuvinte,

Preasfinte I...

Conferința catihetică a protopopiatului Vinga

De Participantul,

În ziua de 29 Noiembrie a. c., a avut loc conferința catihetică a preoțimei tractuale, cu participarea aproape a tuturor preoților. (A lipsit numai Pr. Coriolan David din Pișchia, care fiind învățător, a fost reținut la serviciu).

După săvârșirea serviciului divin, deschiderea a fost făcută de P. C. Sa Părintele protopop Alexandru Bocșianu, printr'o simțită cuvântare cu privire la menirea conferințelor catehetice și salută totodată în mijlocul preoțimei pe membrii corpului didactic din loc, în frunte cu Dl. subrezvizor de control, Vasiliu.

Urmează lecțiile practice: „Nașterea Domnului” la cl. I. predată de părintele Gutu Tiberiu din Satchinez și „Parabola celor doi datornici” la cl. IV. predată de părintele Aurel Sebeșan din Felnac.

La discuții au luat parte: părintele protopop, precum și preoții: Nicolae Cimpoieș, Petru Bogdan, Gheorghn Iescău și Dimitrie Anghel.

Preotul Nicolae Cimpoieș, ținând seama de cea mai nouă programă analitică, propune să se intervină la forurile în drept, ca aceasta să fie modificată, revenindu-se la vechea programă analitică, deoarece cea nouă nu prevede nici o parabolă.

După aceea preoții Tiberiu Gutu și Nicolae Cimpoieș își citeșc conferința: „Manifestările antimorale și antisociale la copil și combaterea lor”, iar preotul Traian Stan, conferința: „Personalitatea preotului Catihet”. La discuții au luat parte: părintele protopop și preoții: Petru Bogdan, Gheorghn Luca, Ioan Șchiopu și Dr. Nicolae Iorgovan.

Atât lecțiile practice cât și conferințele au dovedit că preoții respectivi au deplină înțelegere a problemelor puse, însoțită de o muncă serioasă întru clarificarea lor.

Despre ce să predicăm?

7 Ianuarie. Sf. Ioan Botezătorul. La sf. evangh. Ioan 1₁₉₋₂₀ ni se spune despre întrebarea pusă de Iudei lui Ioan Botezătorul și despre răspunsul sincer și cinstit, dat de Ioan. Pentru mântuirea noastră este foarte necesar să ne punem și noi această întrebare: „Cine ești tu”?

1. Făptură, slabă ființă omenească. Vechiul dicton, că între cele puternice omul este cel mai puternic, chiar și după realizările omenești cele mai moderne, nu se confirmă decât parțial. Omul este neputincios chiar și față de elementele naturii, adeseori chiar în fața realizărilor lui proprii. Ce este orice realizare omenească față de un cutremur de pământ, erupția unui vulcan, inundația unui fluviu sau lavina de zăpadă pornită din vârful muntelui? Ce este omul? (Iov 14₁₋₂, Ps. 143₄).

2. Păcătoș. Cea mai mare neputință a omului, este neputința, slăbiciunea morală. Nici cea mai înaltă cultură nu este în stare să acopere incultura morală. Prin această slăbiciune, ființa omenească, coroana făpturilor se coboară în rândul ființelor necuvântătoare.

Prin păcatele sale, omul își pune de bună voie lanțuri de robie, libertății sale morale, chipul și asemănarea lui Dumnezeu în om, prin păcat dispare, luându-i locul chipul hădos al diavolului. N'am fost oare și noi vreodată sau chiar acum în astfel de stare? Creștin. Cea

mai de preț podoabă a ființei omenești este creștinismul. Curăția hainei primită în botez, trebuie să o prețuim mai presus de orice. Dreptul de întâia naștere primit prin botez nu este îngăduit să-l vindem pe prețul unei porții de plăceri lumești. A fi creștin înseamnă a fi sfânt, a aparține adunării fiilor harului Dumnezeu, fiind în stare să răstignești păcatul din tine.

Ceeace suntem, făpturi slabe, oameni păcătoși, ne îndeamnă la umilință. Ceeace ar trebui să fim, creștini, ne deschide isvorul fericirii celei adevărate. „Tu cine ești, și ce vrei să fi?”

8 Ianuarie. Dumineca după Botez. (Mat. 4₁₂₋₁₇). Între oameni, pe pământ, stăpânesc două împărății. Una este împărăția lui Dumnezeu, alta, împărăția diavolului. Când inimile și sufletele oamenilor sunt împodobite cu virtuțile moralei creștine, ei viețuiesc în deplină fericire, în hotarele împărăției lui Dumnezeu. Când însă în locul virtuților creștine între oameni se încuibă păcatele de tot felul, ei trăiesc aici pe pământ, în hotarele împărăției Diavolului.

Toți dreptii vechiului legământ, au trăit și murit dorind și luptând pentru împărăția lui Dumnezeu. Oamenii gemeau însă sub jugul împărăției diavolului prin păcatele lor și atunci când acești împărății s-a căzut jertfă chiar și capul înaintea mergătorului Ioan, Dumnezeu a trimis pe unul născut fiului său, ca să continue lupta începută de dreptii legii vechi, împotriva diavolului, să-l înfrângă puterea, restaurând în lume împărăția lui Dumnezeu. (Mat. 4₁₂). În sfânta scriptură avem mai multe mărturii cari ne dovedesc frumusețea împărăției cerești. A fi al arhidiaconul Ștefan (Fapte 7₅₅₋₅₆) sf. Ioan evanghelistul (Apor. 21₁₋₅), sf. Apostol Pavel care a fost răpit până la al treilea ceriu, (I. Corint. 2₉). Mântuitorul Iisus Hristos, în repetite rânduri și locuri ne spune mai multe asemănări despre împărăția lui Dumnezeu. (Matei 13; 18₂₃; 20₁; 22₂; 25₁; Ioan 6₂₇₋₃₆).

Un sfânt părinte bisericesc voind să arate nespunsa dulceață și fericire a împărăției lui Dumnezeu zice: „Inch-puiți-vă cât este de amar iadul cu focul lui ce nu se stinge, cu viermele ce nu doarme, cu milioanele lui de pedepse și chinuri înfricoșătoare. Dacă ar cădea întrânsul un picur din bucuria ceriului, ar stânge toate făcărilor iadului, ar îndulci toată amarăciunea lui, ar înceta toate chinurile și lacrimile lui”.

Întrebat asupra timpului venirii împărăției lui Dumnezeu, Iisus răspunde fariseilor la Luca 17₂₀₋₂₁. Cum poate fi împărăția lui Dumnezeu în noi? Împinind deci dela Ioan 17₃, Marcu 8₃₄, Ioan 14₆. Cunoșcând deci calea, n'avem decât să mergem pe ea drept înainte, săvârșind tot în lumina adevărului Dumnezeu. (Ioan 3₂₁).

15 Ianuarie. Dumineca 29 după Rusalii. Și în sf. Evanghelie de azi, ca și în alte locuri din sf. scriptură, lepra — ca și celelalte boli și suferinți — nu închipuie altceva, decât păcatul. Precum lepra este cea mai cumplită și totodată cea mai scârboasă boală, tot așa de de cumplit și dezastruos în urmăriile lui, este păcatul. Precum lepra desfigurează, așa desfigurează și păcatul pe om. Cel bolnav de lepră este considerat mort, totașa și cel păcătos. (Efes. 2₁). În legea veche cei sănătoși, aveau dreptul și chiar datoria de a izgoni dintr-un loc pe cei bolnavi de lepră.

Oh, ce bine ar fi dacă ne-am teme tot atât de mult de păcat ca și de lepră ori altă boală miasmatoasă. Să ne despărțim de cel ce au apucat pe căi

greșite și prin felul lor păcătos de viață, periclitează și viața noastră. (II Corint. 6₁₇). Sf. evanghelie ne arată că cei leproși erau zece, adică umblau în ceață, se adunau împreună. Într-adevăr este un fenomen psihic acesta, că toți cei ce se aseamănă se adună, cum zice și proverbul.

Bețivii își află tovarăși ca și ei, tâlharii și escrocii formează tovarășii; desfrânații se întâlnesc în anumite localități etc. Pentru ce oare? Pentru că în singurătate se tem de glasul cugetului care iar mustră.

Credincioșii încă simt nevoia de a se aduna, dar câtă vreme cei păcătoși adunându-se merg spre prăzire și sobă împreună otrava morții, ei — cei credincioși — adunându-se sub parea de viață nouă din vistieria cuvântului lui Dumnezeu. Cu toată această deosebire, scripturile sfinte ne arată că cei dinții sunt în majoritate decât ceștiașii. (I. Ioan 5₁₉; I. Petru 2₁₁).

Ne mai spune apoi sf. Scriptură, că leproșii stăteau *departe* de Iisus. Oh, cât de departe ține păcatul pe om de Dumnezeu.

Această imensă distanță este totuși străbătută de dragostea Dumnezeiască, prin Iisus Hristos, care s'a pogorât la omul păcătos, să-l apropie iarăși de Dumnezeu. (Efes. 2₁₈).

Rugându-se să-i mântuiască de lepră, Mântuitorul îi îndrumă pe leproși să se arate preoților. Aci este vorba de spre îndrumarea celor păcătoși, de-a merge la mărturisire.

Preoșilor le-a dat Dumnezeu prin sf. Apostoli puterea de a lega și deslega. (Ioan 17₁₈; 20₂₂₋₂₃).

Focul martirisării arde toată lepra păcatului. Precum cel lepros dacă se vindecă — foarte rar — este considerat ca înviaț din morți, totașa cel păcătos prin mărturisire, primește dreptul de a intra într-o viață nouă. (I Ioan 1₉). Dintre cei trimiși la preoși, unul singur a venit să-și arate recunoștința față de Iisus. Tu creștine mulțumesci vreodată pentru cele ce ceri? Fii băgător de seamă, căci vai, cât de renorocite sunt acele suflete, cari mereu cer dela Dumnezeu și niciodată nu-i mulțumesc. Mulțumirea este firul care te leagă de cel ce t-a mântuit și pe care se coboară mântuirea.

Cronică

De anul nou

Un an se scurge în vecinicie și elul vine, pentru a-l lua locul și a ne chema, pe toți, la datoriti către Domnul și către viața noastră însași.

Nu vom încerca să facem un bilanț, care ar fi și greu de realizat: ce-am făcut — și cum — și ce-am rămas datorii Domnului și conștiințelor noastre în cursul anului ce se încheie. Bilanțurile, la propriu vorbind, nu aparțin vieții duhovnicești, pe care trebuie s'o trăim după poruncile și voia sfântă alui Dumnezeu. Sub acest raport, noi trebuie să avem, dintru început chiar, conștiința de toată clipa vieții, că suntem numai — „datornici” în raport cu ceea ce datorim Domnului și noastră însine, inclusiv societății din care facem parte sub multiple raporturi.

În loc, deci, de ceea ce ar fi să fie un bilanț al anului încheiat, noi rămânem aceiași datornici de a ne curăți de retele obișnuite individuale — cum este prinsă

chestiunea și în articolul de „an nou” al colaboratorului nostru de azi, — și de a ne sport, mai ales, patrimoniul duhovnicesc, după dictonul davidic. „Vremea este de a face Domnul”, și ca „toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”. Când aceasta reconfortare în cele duhovnicești se va fi înstăpânit în conștiința individului, d'abia în aceasta vom avea și chela realizărilor, individuale și sociale, a slujbei în care suntem puși.

Cu aceste gânduri îndreptate către cetitorii noștri și către colaboratorii la slovă și la lucrare în cuprinsul eparhiei, facem și noi cuvințioasa urare de —

„An nou”, spornic în cele duhovnicești, de muncă binecuvântată în slujba Credinței și de înăptarea cât mai sus a Neamului, pe scara virtuților creștinești!

P. Sf. Sa Părintele episcop Vasile al Maramureșului a plecat din Sibiu, spre locul său de reședință, la Sighet. În drum, ia Oradea i-a ieșit întru întâmpinare o delegație a Consiliului eparhial, iar la intrarea pe teritoriul reședinței episcopii, în gara Valea-lui-Măhă, și-au tacut onorurile reprezentanții Prefecturii, ai Bisericii și Primăriei. Tot așa în trecerea pe la Carei și Salutare. În orașul de reședință P. Sf. Sa a fost întâmpinat cu arc de triumf și cu o și mai mare bucurie de Primăria orașului și de Comandantul garnizoanei. Clerul l-a așteptat la reședința episcopescă, după care a urmat serviciul Vecerniei cu Privighiere. A doua zi Joi, a avut loc, cu mare fast, întrecut numai de bucuria cea din sufete, însuși actul instalării Sale, recepțiile la reședința episcopescă, masa comună și concertul festiv.

766 cărciumi evreiești din satele și orașele din nordul țării au fost închise definitiv de Dl. ministru de Interne, în zilele trecute. Motivul suprimării este, că în legătură cu ele se produsese agitații de natura de a tulbura ordinea publică. Regiunea în cauză cuprinde nordul Moldovei și al Maramureșului, dimpreună cu Bucovina — pe unde suntem prea bogăți în cetățeni perciuinați. Suntem de acord cu sistarea acelor cuibare ale răului. Cu un adaus explicativ: încă de mai înainte de războiu, eparhiile ardelenice și mitropolia noastră solicită, mereu, reglementarea și suprimarea înspăimântător de multelor cărciumi evreiești. Și-ar fi la timp, ca procesul început, să fie solicitat de a fi dus mai departe, și pe alte temeuri: economice și morale, nu numai de ordin polițial, împotriva acestor pepiniere de risipă și desfrâu. Înnoirea măsurilor de odinioară ni se pare a fi oportună.

Profesor de latină — preoțit: Nu ia noi, ci în eparhia Argeșului. E vorba de domnul, acum părintele **Toma Vasilescu**, — vechiu și distins profesor de limba latină la liceul de băieți din Slatina, fost director de liceu având cultură teologică la bază. — care la vârstă de aproape 40 ani, a îmbrăcat haina preoțească. Și, mai mult de cât atât: continuă să rămână profesor de latină, având învoirea să slujească onorific.

Într'adevăr, caz vrednic de toată lauda și bună pilduire și pentru alții! („Păstorul Ortodox”, Pitești).

Informațiuni

Sfintele sărbători ale Nașterii Domnului, cari, ni-au sosit în albul pur al naturii, au umplut și încălzit și astăzi sufletele credincioase cu bucuriile și nădejile creștinești de mai bine. Din prilejul sfințelilor sărbători, serviciile religioase la Catedrală au culminat în slujirea arhierescă din prima zi. P. Sf. Sa Părintele episcop Ananai a slujit adică sf. Liturghie, asistat de un mare sobor preoțesc, iar după prilejul a cuvântat.

În decursul aceleiași sfinte liturghii, a fost hirotesit întru protopop P. C. Sa păr Florea Codreanu, ales și confirmat protopop al Aradului.

A doua zi a sfințelilor sărbători a slujit noul protopop al Aradului, P. C. Sa Florea Codreanu, cu un alt sobor de preoți.

În ziua a treia, sf. Liturghie a fost slujită de P. C. iconom stavrofor Mihai Păcățianu, cu alt sobor de preoți. La priceasnă, P. C. Sa, în calitate de mandatar eparhial, care condusesse și actul electoral protopopesc, a făcut instalarea noului protopop al Aradului, în cadrul unui cuvânt de ocazie. P. C. Sa noul protopop a răspuns, prin cuvinte de mulțumiri către superiori, și de bune asigurări cu privire la activitatea ce-l așteaptă ca protopop. De altfel, binecunoscutele calități, și felul de viață și afirmare ale Sale, cunoscute și apreciate, și până aci, sunt garanții suficiente pentru realizarea bunelor nădejdi obștești, cari l-au ridicat în scaunul protopopesc.

Li dorim și noi ani mulți și roade bogate de activitate, de pe urma vrednicului său înaintaș, pe care l-a scos la iveală, în cuvântul său de instalare, ca un părinte ocrotitor de până aci și ca model de urmat.

Mulțumită arhierescă. P. S. Sa Părintele Episcop Andrei mulțumește pe această cale tuturor aceluia cari de sfintele sărbători ale Nașterii Domnului și de Anul nou l-au felicitat și roagă pe Dumnezeu să dăruiască tuturor viață pașnică, aducătoare de bogate roade duhovnicești în noul an.

Sumarul nostru pentru anul trecut e în curs de tipărire și se va anexa la No. proxim.

Nr. 10420—1938.

Comunicat

Aducem la cunoștință obștească bunul gând al Rezidenței Regale Timiș și al altor mulți buni români, cari au luat hotărârea de a edita, în Timișoara o gazetă pentru popor, „Luminătorul”.

Foia va fi direcționată și sprijinită de un mănunchiu de intelectuali, și, prin urmare, avem toate bunele nădejdi, — pentru a căror realizare, însă, se cere și o largă încurajare prin abonamente.

Recomandăm deci Clerului și Credincioșilor noștri, ca, după ce aceea foaia va fi apărut, s'o sprijinească prin propagandă și prin cât mai multe abonamente.

Arad, la 22 Decembrie 1938.

Consiliul eparhial ort. rom. Arad

Nr. 10479 - 1938.

Comunicat.

C. preoți din comunele rurale sunt invitați ca după terminarea serviciului religios, în una din duminicile sau sărbătorile înainte de 8 Ianuarie 1939, să explice populației importanța prezentării lor la *viza livretelor*, care este în legătură cu pregătirea mobilizării, iar pentru cei ce nu se prezintă, să arate răul ce-l aduc statului, precum și sancțiunile cu care se pedepsesc acești infractori, (închisoare dela 15-60 zile).

Termenul în care trebuie să se prezinte fiecare cetățean este publicat în toate ziarurile din localitate și publicațiuni individuale cari s'au trimis la toate Primăriile.

Arad, la 20 Decembrie 1938.

Consiliul Eparh'ial.

Nr. 10328/1938.

Notă.

Aducem la cunoștință On. Oficiul parohial și protopopesc și spre știre și conformare, că revocăm autorizația de colportaj dată lui Ioan Ursu.

Arad, la 20 Decembrie 1938.

Consiliul Eparh'ial.

No. 10458/938.

Concurs

Pentru îndeplinirea postului de Capelan protopopesc în Arad, devenit vacant prin promovarea preotului Viorel Mihuțiu de paroh, se publică concurs, cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Biserica și Școala”.

Veniturile sunt: salariul dela Stat, sesia preoțească, locuință, sau chirie bugetară, 1/3 parte din stolele protopopului, birul în suma de 600 Lei anual.

Alesul va servi și va îndeplini în biserică și în parohie funcțiile încredințate de protopop. Va catehiza la școlile primare la care va fi repartizat. Va plăti impozitele după beneficiile sale.

Reflecții își vor adresa cererile către Consiliul parohial din Arad, le vor ajusta cu actele necesare, dovedind că au calificările pentru parohii urbane.

Cererile se vor înainta Sfintei Episcopii a Aradului. Pentru prezentare în sfânta biserică, spre a se face cunoscuți enoriașilor, reflecții se vor anunța protopopului.

Consiliul Parohial din Arad

1-3

Concurs

În conformitate cu ord. Ven. Consiliu eparhial Nr. 5382/1938 prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 de zile pentru ocuparea parohiei I din Săvârșin, devenită vacantă prin trecerea în statul de pensie a preotului Iosif Ognean.

Venitele acestui parohii sunt:

1. 16 jugh. cad. teren arabil în posta Ulviș.

2. 3 jugh. pământ, parte arabil, parte fâneaț în țerla.

3. 32 jugh. pășune și pădure.

4. Birul legal.

5. Stolele legale.

6. 16 votari urbariale după pământul paroh'ial.

7. Locuință în casa parohială situată în filia Vinești.

Indatoririle preotului sunt:

1. Să catehizeze elevii școlilor primare din localitate.

2. Să achite toate impozitele către stat și comună după beneficiul parohial.

Parohia este de clasa I-a. Celce reflectează la acest post vor trebui să obțină învoirea prealabilă a P. S. Sale Păr. Episcop Andrei pentru a putea recurge la această parohie, conf. comunicatului Nr. 2334/1938, publicat în nr. 14 al organului „Biserica și Școala”.

Cererile de concurs ajustate cu documentele de calificare și adresate consiliului parohial din Săvârșin, se vor trimite în termenul legal Ven. Consiliu eparhial.

Recurenții, cu aprobarea protopopului tractual, se vor prezenta în Sf. Biserică din Săvârșin spre a se face cunoscuți credincioșilor.

Din ședința consiliului parohial din Săvârșin, ținută la 1 Iunie 1938.

ss. Iosif Ognean

președinte.

ss. Petru Elenescu

notar.

În înțelegere cu Procopiu Givulescu protopresbiter.

1-3

Concurs

În conformitate cu rezoluținea Venerabilului Consiliu Eparhial ort. român Nr. 9444-1938 pentru îndeplinirea parohiei Hodoș se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în organul oficial „Biserica și Școala”.

Venitele împreună cu această parohie sunt:

1. Sesiunea parohială de 32 jugere.

2. Stolele legale.

3. Intregirea salariului dela stat.

4. Locuință în edificiul primăriei.

5. Birul legal ce se ia în concurs din oficiu.

Parohia e de cl. II-a și dela recurenți se cere asemenea calificare.

Alesul va suporta toate impozitele după beneficiul său și va catehiza la școala primară fără altă remunerație.

Recurenții conf. comunicatului Nr. 2334-938 din „Biserica și Școala” Nr. 14 a. c. vor cere aprobarea prealabilă a P. S. Părintelui Episcop eparhial Andrei pentru a putea candida, iar cererea de concurs, cu toate actele, o vor înainta Consiliului Eparhial Arad și vor cere aprobarea protopopului domiciliat în Recaș pentru a se putea prezenta în sf. Biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorice.

Hodoș, din ședința Cons. par. dela 4 Decembrie 1938,

ss. Romul Popovici

preot-președinte

ss. Florea R. Stancliu

not. cons. par.

În înțelegere cu: ss. Iosif Goanță protopop, Recaș.

1-3